

ἜΤΟΣ Γ'.

Ἑ Φ Η Μ Ξ Ρ Ι Σ Σ Ξ Ϛ Υ Φ Ι Κ Η

ἈΡΙΘ. 115

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 125

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 26 Ἀπριλίου 1881.

Ἀδίκως κακίζουσι τινες τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀταξίαν, μεθ' ὧν ἡ ἡμετέρα κοινωνία ἀνεγίνωσκε καὶ ἤκουε τὰς θουρίδας ὁμιλίαις καὶ παρκαλεύσεις τῶν ἡμετέρων ῥητόρων καὶ δημοσιογράφων. Ἀδίκως μεμψιμοιροῦσι σήμερον, διότι τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ ἔθνους οὐδόπως συνετεκλήθη ὑπὸ τῶν ἐκφωνηθέντων καὶ ἐκτυπωθέντων ἀρειμακνίων λόγων. Οἱ Ἕλληνές συγκινουῦνται, ἀλλὰ δὲν παρφέρονται, σκέπτονται, σταθμίζουσι καὶ τὰ λεγόμενα καὶ τοὺς λέγοντας, καὶ διὰ περισσευμένης διαγωγῆς μωροῦσιν, ὅτι, ἀφ' ἧς ὁ ἐνθουσιασμός ἐγένετο παρ' ἡμῶν ἀξίος ἐνθουσιασμός», δὲν ἐμφιλοχερεῖ ἐν κοινωνίᾳ ἀμαρτωλῶν. Καὶ δικτὶ τάχα νὰ ἐνθουσιασθῇ τὸ τεκλιπυρον τοῦτο ἔθνος ἐν μέσῳ τῶν ἀμφιβόλων καὶ ἀντιθέτων ὑπολογισμῶν τῶν πολιτευομένων; Τὸ ἔθνος δὲν λησμονεῖ, ὅτι ἄνδρες ἀξιούντες νὰ διαφωτίζωσι τὴν διάνοιαν καὶ τὴν συνείδησιν τῶν πολλῶν, ἐβεβίβουν ἀθηντικῶς, ὅτι ναι μὲν τὸ ἑλληνικὸν κράτος εἶναι ὑποδεέστερον τῶν Ὀθωμανῶν καὶ ἐκκτοντακισχιλίου ἀνδρῶν ἐὰν παρκατάξῃ, ἀλλ' ὅτι ἡ Ἀγγλίς θέλει τὸ βοηθήσει ἐν πολέμῳ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλίς σπεύδουσα κατέψευσε τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ, ὅπως μὴ διασπασθῇ ἡ εὐρωπαϊκὴ ὁμοφωνία, συνταχθεῖσα κατὰ ἄλλαις δυνάμεσι, πανηγυρικῶς μετέβλεπας ἀμετατρέπτους κηρυχθεῖσας ἀποφάσεις τῆς συνδικτιέως τοῦ Βερολίνου. Τὸ ἔθνος δὲν λησμονεῖ, ὅτι οἱ πολιτικίσκοι τῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκάλουν τὰ ὀρισθέντα ἐν Βερολίῳ ἀπόφασις ὀριστικὴν καὶ τελεσίδικον, ἦν ὅμως ἀνέκοψεν ἡ Τουρκία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐκάλεσαν αὐτὴν σύμβουσι, ἦν ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ὑποκατέστησε μετ' οὐ πολὺ, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, διὰ νέας ὀροθετικῆς γραμμῆς.

Μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ Βερολίνου καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγγλομανεῖς κατενόησαν, ὅτι ὁ περιώνυμος λόρδος Βήκονσφελδ μετὰ τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ προδιεχάραξαν ὑπὲρ τῆς Αὐστρίας τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁδόν, ὅπως ἀντιτάξωσι τὴν κρηταιὰν ταύτην δύναμιν τῆς κεντρῶς Εὐρώπης εἰς τὴν Ῥωσσίαν, ἀλλὰ σήμερον οἱ αὐτοὶ βεβαίουσιν, ὅτι ὁ ἐξοχος ἀνὴρ, ὃν ἐσχάτως ἀπώλεσεν ἡ Ἀγγλίς, ἐμελέτη νὰ ποδηγετήσῃ τὸν ἑλληνισμὸν μέχρι τοῦ Βυζαντίου, ἐφ' ᾧ, ὡς ἀξιοῦσιν, ὀφείλεται αὐτῷ ἀίδιος εὐγνωμοσύνη.

Πρὸ τίνος χρόνου ὑπερηφάνως ἐκήρυττον, ὅτι ἡ Τουρκία ἐπτερεῖτο καὶ ἀνδρῶν καὶ χρημάτων καὶ σήμερον βεβαίουσιν, ὅτι μόνον ἐν Θεσσαλίᾳ κατασκηνοῦσι πεντήκοντα καὶ τέσσαρες χιλιάδες Ὀθωμανῶν.

Ἐν μέσῳ λοιπὸν τοιαύτης τῶν πολιτευομένων ἀσταθείας περὶ τε τὰς ιδέας καὶ τὰς κρίσεις, τοσούτων κυβερνητικῶν ἀντιφάσεων, παρκαδοχῆς ἐπισήμου καὶ ἡμιεπισήμων ἀρνήσεων, ἐν μέσῳ τοῦ ποικιλοχρόου τούτου ὁμίλου τῶν πρὸ πενταετίας ἀλληλοδικδόχως πλυνόντων καὶ πλυνομένων, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παρκαθῇ ἐνθουσιασμός, θάρρος καὶ τόλμη; Ὁ ἐνθουσιασμός εἶναι ψυχολογικὴ τις διάθεσις, ἀντλοῦσα τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐκ πεποιθήσεων ἠθικῶν, θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀκραδάντων. Ὑπὸ ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ ἐνεφοροῦντο βεβαίως οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν Μηδικῶν, προκινδυνεύοντες ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ὅλης Ἑλλάδος. Ὑπὸ ἀγίου ὠσαύτως ἐνθουσιασμοῦ ἐνεφοροῦντο οἱ ζείνηστοι ἄνδρες τοῦ 1821, οἱ τὴν ἐπικράσασιν τῆς Ἑλλάδος προπαρκασκευάσαντες καὶ τὸν ἀγῶνα καρτερικῶς διεξαγαγόντες ἐν μέσῳ παντοειδῶν στερήσεων, κινδύνων καὶ συμφορῶν. Ἀλλὰ σήμερον ποῦ αἱ ἐδράζει καὶ ἀκράδαντοι πεποιοθήσεις; ποῦ ἡ ὁμόνοια, ἡ καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυροὺς καὶ ῥωμαλέους ἀναδεικνύουσα; ποῦ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ περὶ τὰ βουλευόμενα εὐστάθεια; Ἐν τοιαύτῃ ἠθικῇ ἀνωμαλίᾳ ἢ ὑπάρξει ἐνθουσιασμοῦ εἶναι φαινόμενον ἀδύνατον.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δημοσθένους ὁ τῶν Ἀθηναίων δήμος τιμὴν ἀποδίδους τῷ ἀνδρὶ εἰκόνα χαλκῆν ἀνέστησε καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ θρυλούμενον ἐπεγράφη τῇ βάσει τοῦ ἀνδριάντος:

«Εἴπερ ἴσῃν ῥώμην γνώμη, Δημοσθενες, εἶχες,
οὐδ' ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἀρης Μκεδῶν».

Ἄλλ' οὐκὶ ἡμῖν, ἐάν, ἀφορμῆς δοθείσης, ἡ ῥώμη ἡμῶν ἀποδειχθῆ ἔτη τῇ ἡμετέρῃ γνώμῃ.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Αἱ περὶ τινῶν κουτσοβλάχων ἐθνολογικαὶ ἀμφισβητήσεις μεταξὺ τῶν πολιτικίσκων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας ὑπενθυμίζουσιν ἀκριβῶς τὰς περὶ παιγνιδίων ἐριδας τῶν παιδαρίων. Τὰς τοιαύτας παιδαριοφιλονικείας, φίλοι ἡγετίσκοι *Οὐρέκια* καὶ *Τρικούπη*, τὰς δικανονίζουσιν οἱ μεγάλοι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ τιμωροῦσι τὰ παιδάρια ὅταν πάρατσαμπουνοῦν.

Ἐξ ὧν ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ *ᾠρᾷ* θουρίων εἰκάζομεν, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἤρχισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτο πολεμικὸς ἐάν ἦτον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι πόρρω αὐτοῦ ὑπῆρχε πᾶσα πολεμικὴ τάσις, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν ἐξουσίαν σχεδὸν προσενηθεῖτον αὐτῷ ἀπέφυγεν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις. Εἶναι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ καταστάσει, ἐν ᾗ εὐρίσκετο ὁ Ψευδο-Γίτσοβον, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι εἶναι πράγματι ὁ Γίτσοβον καὶ ὄχι ὁ ἀγύρτης κρεωπώλης ᾠρταν.

Ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν ἐνεποίησε τὸ ἄρθρον τῆς *ᾠρας* περὶ Ἑλλήνων καὶ Βόερς καὶ ἕτερον διάφορον τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, ἐξυμνοῦν τὰς ἀρετὰς τῶν Βόερς καὶ παροτρύνον τοὺς Ἕλληνας εἰς μίμησιν αὐτῶν. Τὸ κοινὸν ζητεῖ νὰ μάθῃ πόθεν ἡ τόση συμπάθεια τῆς *ᾠρας* πρὸς τοὺς Βόερς, χάριν τῶν ὁποίων μάλιστα διαστρέφει καὶ ἱστορικὰ γεγονότα περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατακλήψεως τῆς Τρηνσβαχίας ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν. Δικτὶ δὲν μᾶς λέγει ἡ *ᾠρα* νὰ μιμηθῶμεν καὶ τοὺς *Κουβαίους*, οἵτινες ἐπὶ ἔτη ἐπάλασσαν κατὰ τῆς κυριαρχίας τῆς Ἰσπανίας, καὶ τοὺς *Περουβιανούς* πολεμήσαντας ἀπεγνωσμένως κατὰ τῶν *Χιλίων*, ἐπὶ τέλους τοὺς Ἰνδούς, Ἀβυσσηνοὺς, Ἀφγανούς, Ἀσχαντεῖς, Βισούτους, Κάρρους καὶ λοιπούς, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν παντοδυνάμων Ἀγγλῶν; Τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν ἐν αὐτῷ τῷ ὀνόματι *Βόερς*. Λόγος, ὅστις ἐτίμησε τὰ πεφλημένα κτήνη τοῦ κ. Τρικούπη, τοὺς *βόας*, καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τῶν, εἶναι εὐλόγως ἄξιος ἀπείρου λατρείας ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς *ᾠρας* θ' ἀναγινώσκωσιν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ὅλας τὰς καθημερινὰς εἰδήσεις

ὑπὸ τὸν τίτλον: *Ἰδιαίτερα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταπόκρισις τῆς ᾠρας*.

Τέλος πάντων ἐγνώσθη, ὅτι ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτὴς τῆς *ᾠρας* εἶναι εἰς τῶν στενογράφων, οἵτινες κατὰ νεώτερον διπλωματικὸν συρμὸν παρίστανται εἰς συνδικλέξεις τῶν πρέσβων καὶ τηροῦσιν ἀκριβῆ πρακτικὰ τῶν κατὰ ταύτας λεγομένων.

Δυστυχῶς ὁμως, μετὰ τὴν τελευταίαν ἀκριτομυθίαν περὶ τοῦ κ. Γενναδίου, ὁ στενογράφος οὗτος ἀπεβλήθη ὑπὸ τοῦ κ. Γκῶσσην.

ὑποπτευόμεθα, ὅτι ὁ πονηρὸς Σκαπῆνος ἔλαβεν ἤδη πρὸς τῆς Καίσαροβασιλικῆς Αὐλῆς τὸν τίτλον τοῦ Φῶν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἡγετίσκου τῶν Ἑλλήνων εὐγενῶν. Διότι εἰς τί ἄλλο δύνανται ἀληθῶς νὰ χρησιμεύσωσι τὰ περὶ αὐστριακῆς δυναστείας ἄρθρα τοῦ ἢ εἰς τὸ νὰ πρᾶσκειν ὡς τοὺς φορολογουμένους νὰ δεχθῶσιν εὐγνωμόνως τὴν αὐστριακὴν Schlague.

Ἐκ Μολάων τὸ φῶς. Ἄν ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἐκοπίσει νὰ ἐξευτελίῃ τὸ ἔθνος πρὸ τοῦ κόσμου, ὁ χονδράνθρωπος τοῦ *Φιγαρῶ* ἐπτυσεν αὐτὸ κατὰ πρόσωπον ἐν μέσσις Ἀθήνας. Ὁ Μολαίτης ἔλυσε τὸ ζήτημα τῆς διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένα συνεκροτήθησαν ὑπουργικὰ συμβούλια. Εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν τοιχοκόλλησιν τῶν χαρτῶν εἰς τὰς τριόδους, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ἀντὶ τοιχοκολλήσεως αὐτὸς ἐπρότεινε *παρόραμα* μὲ εἴσοδον. Κρῖμα, ὅτι, ἀντὶ νὰ τροποποιηθῆ, δὲν ἔσχευεν ἡ γνώμη του καὶ δὲν συνεπληρώθη διὰ τῆς προυσίας αὐτοῦ μετὰ τῶν διαδόχων του. Θὰ ἡμιλλᾶτο τὸ θέμα πρὸς τοὺς Ζούγ-Ζούγ.

Ἦτο γνωστὸν, ὅτι δύο εἶχε φανερά ἐπαγγέλματα ὁ κ. Π. . . . . . Νὰ εἶναι τμηματάρχης καὶ πανηγυριστῆς παντὸς νεκροῦ, οὐ τινος ἢ ἐλευθεριότητος τῶν συγγενῶν ἔφθασε μέχρι τῆς θυσίας 28 δραχμῶν. Ἦδη ἀνέλαβε καὶ ἄλλο ἐπάγγελμα, νὰ ἀναδεικνύῃ λογίους καὶ συγγραφεῖς τοὺς νεοσσούς τοῦ ἐκ Μολάων ὑπουργοῦ. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ἐπάγγελμα προϋποτίθησι καὶ μίαν νέαν ἀρετὴν ταύτην: νὰ ἀκούῃ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ ἀναγινώσκῃ μὲ τὰ ὄτα, καὶ νὰ κρίνῃ μὲ τὴν κοιλίαν.

Δημόσια θεάματα.

Ἐκτακτος εὐεργετικὴ παράστασις ἐν Ἀράπῃ τῆς Σαλαμίνας ὑπὲρ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Νευτικῶν.

Τὸ καταδρομικὸν *Ναύαρχος Μιαούλης* θὰ φωτισθῆ διηλεκτρικοῦ φωτὸς αἰ δὲ τορπιλλοφόροι θὰ ἐκτελέσουν πείραγμα παιγνιδία.